
Uchwały Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 33/8-10(380-382), 117-129

1989

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

- powinien co kwartał w drodze obecnego rozporządzenia podwyższać wysokość stawek zgodnie ze wskaźnikiem indeksacji;
- 5) samorząd adwokacki powinien w dalszym ciągu doskonalić dotychczasowe formy wykonywania zawodu ze szczególnym uwzględnieniem dominującej pozycji zespołów adwokackich, które powinny podlegać normalnemu w obecnych warunkach procesowi specjalizacji w świadczeniu usług prawnych, w tym specjalizacji w zakresie prawa gospodarczego;
 - 6) Rada Państwa ocenia pozytywnie działanie samorządu w zakresie szkolenia zawodowego, dbałości o poziom etyki zawodowej oraz udziału w procesie tworzenia prawa w ramach współpracy z organami administracji i z Sądem Najwyższym. Szczególnie cenny wkład wniosła adwokatura wspólnie z Sejmem PRL w tworzenie komputerowego systemu informatyki prawnej;
 - 7) zawarte w końcowej części sprawozdania postulaty i zadania na rok 1989 zasługują na pozytywną ocenę.

Notatkę sporządził K.Ł.

B. UCHWAŁY NACZELNEJ RADY ADWOKACKIEJ

1.

UCHWAŁA NR 3/VIII/89

**Naczelnej Rady Adwokackiej,
podjęta w dniu 25 lutego 1989 r.**

**w sprawie rehabilitacji osób represjonowanych w okresie
stalinowskiego bezprawia***

Adwokatura polska przez cały czas swego istnienia i działalności w niepodległym Państwie Polskim była i jest szczególnie uczulona na ochronę praw i wolności obywatelskich, upatrując w nich najwyższych wartości, z jakich może korzystać człowiek we współczesnym świecie. Wartości te zostały w okresie tzw. wypaczeń stalinowskich do roku 1956 pogwałcone przez działalność organów bezpieczeństwa publicznego, informacji wojskowej, prokuratury, sądów oraz Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym. Organy te wyrządziły niepowetowane krzywdy obywatelom naszego kraju, w tym bohaterom walki podziemnej z okupantem, przy czym tylko nieliczni z nich doczekali się indywidualnej rehabilitacji oraz zadośćuczynienia za doznane krzywdy. Szczytowymi aktami bezprawia były procesy karne, w których osoby skazane na śmierć do dnia dzisiejszego nie mają własnych grobów.

* Zgodnie z uchwałą Plenum NRA nr 6/VIII/89 z dn. 25.II.1989 r. uchwała ta (tj. nr 3/VIII/89) przekazana została uczestnikom „okrągłego stołu”.

Globalne uregulowanie rehabilitacji tych osób jest pilną potrzebą społeczną w ramach państwa, rozpoczynającego swój nowy byt jako demokratyczne państwo prawne.

W tym stanie rzeczy adwokatura polska zwraca się do Rady Państwa o rozważenie możliwości zaproponowania Sejmowi PRL podjęcia uchwały o konieczności dokonania oceny prawnej wymienionej wyżej działalności i pełnej rehabilitacji pokrzywdzonych osób, przez co rozumieć należy nie tylko zadośćuczynienie moralne, ale również odszkodowanie na ich rzecz lub na rzecz ich rodzin za niesłuszne skazanie. Zakres osobowy i rzeczowy tych spraw jest bardzo szeroki, co powoduje, że przygotowaniem takiej uchwały powinna się zająć powołana przez Sejm w trybie art. 26 Konstytucji PRL specjalna Komisja, wspomagana ewentualnie przez wybitnych przedstawicieli nauki i praktyki prawa z czynnym udziałem Ministra Sprawiedliwości, który dysponuje zarówno zespołem właściwych pracowników resortu, jak i materiałami w postaci akt wielu spraw, zdeponowanych w archiwum Ministerstwa Sprawiedliwości. Komisja taka powinna ustalić wszystkie osoby pociągnięte bezprawnie do odpowiedzialności karnej, czego wynikiem było pozbawienie ich wolności, a niejednokrotnie skazanie na karę śmierci, jak również ustalić sam przebieg postępowań karnych, w toku których podejrzani poddawani byli torturom. Materiały, o których mowa, są zawarte w różnych dokumentach, takich np., jak „Raport Szerera”, raport Komisji ZPP d/s działalności Sekcji Tajnej sądów warszawskich, raport adwokatury o obronach w tzw. tajnych procesach, raport Komisji d/s gwałcenia prawa w działalności prokuratury i inne. Wyniki prac omawianej Komisji stanowiąby podstawę dla określonych w ustawie podmiotów (Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Ministra Sprawiedliwości i Prokuratora Generalnego PRL) do wnoszenia do Sądu Najwyższego rewizji nadzwyczajnych z konkretnymi wnioskami o rehabilitację skazanych osób.

Adwokatura zgłasza jednocześnie pełną gotowość do wzięcia udziału we wszystkich pracach zmierzających do opracowania raportu na temat łamania prawa w omawianym okresie. Jednocześnie Naczelna Rada Adwokacka wyraża pogląd, że podjęcie uchwały w sprawie rehabilitacji jest w jednakowej mierze potrzebne i niezbędne zarówno dla społeczeństwa jak i dla władzy — szczególnie w okresie dyskusji „okrągłego stołu”.

Omawiany akt, pochodzący od najwyższego organu władzy państwowej, stałby się, w jego wymiarze prawnym i moralnym, wiarygodnym wyznacznikiem dokonujących się na naszych oczach przemian politycznych i społecznych

2.**UCHWAŁA NR 4/VIII/89**

**Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 25 lutego 1989 r.**

**w sprawie powołania Komisji d/s adwokatów i aplikantów
adwokackich — ofiar represji okresu stalinowskiego**

§ 1

Powołuje się Komisję NRA d/s adwokatów i aplikantów adwokackich — ofiar represji okresu stalinowskiego.

§ 2

Zadaniem Komisji jest zebranie i zweryfikowanie wiadomości o osobach, faktach i miejscach stosowania represji w stosunku do adwokatów i aplikantów adwokackich w okresie stalinowskim w kraju.

§ 3

Komisja współpracować będzie z Komisją d/s upamiętniania ofiar represji okresu stalinowskiego, działającą przy Radzie Ochrony Pamięci Walki i Męczeństwa.

§ 4

Komisja składać będzie Naczelnej Radzie Adwokackiej okresowe sprawozdania.

§ 5

Upoważnia się Prezydium NRA do wyznaczenia osoby przewodniczącego i członków Komisji.

§ 6

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

3.

UCHWAŁA NR 9/VIII/89

**Naczelnej Rady Adwokackiej
podjęta w dniu 26 lutego 1989 r.**

w sprawie udzielenia Prezydium NRA absolutorium za działalność w 1988 r. oraz w sprawie przyjęcia budżetu Naczelnej Rady Adwokackiej, Ośrodka Badawczego Adwokatury i redakcji „Palestry” na 1989 r.

- I. Naczelna Rada Adwokacka postanowiła udzielić Prezydium NRA absolutorium za działalność finansową i gospodarczą w 1988 r.
- II. Naczelna Rada Adwokacka postanawia przyjąć budżet NRA, OBA i Redakcji „Palestry”, ustalając składki w następujących wysokościach:
 - 1) składka na Fundusz administracyjny NRA wynosić będzie 1,8% od wpłat na wynagrodzenie,
 - 2) składka na Fundusz szkolenia aplikantów wynosić będzie 8% od wpłat na ryczałt,
 - 3) składka na Fundusz inwestycyjno-remontowy wynosić będzie 2% od wpłat na ryczałt,
 - 4) składka od adwokatów, radców prawnych wynosić będzie 800 zł miesięcznie.
- III. Naczelna Rada Adwokacka, mając na uwadze wzrost kosztów utrzymania oraz oszczędności na Funduszu szkolenia aplikantów za rok 1988, postanawia ustalić wynagrodzenie dla aplikantów adwokackich w wysokości:
I i II rok szkolenia — 33.000 zł,
III i IV rok szkolenia — 35.000 zł.
- IV. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1989 r.

4.

UCHWAŁA NR 1/IX/89

**Naczelnej Rady Adwokackiej
podjęta w dniu 29 kwietnia 1989 r.**

**w sprawie zgłoszenia w imieniu adwokatury polskiej
kandydata do Senatu PRL**

Do Adwokatury Polskiej
Naczelna Rada Adwokacka na swym posiedzeniu plenarnym w

dniu 29 kwietnia 1989 r. postanowiła zgłosić kandydata na senatora w osobie

dra Kazimierza Łojewskiego, adwokata,
prezesa Naczelnej Rady Adwokackiej,
bezpartyjnego

do okręgu wyborczego obejmującego obszar województwa stołecznego warszawskiego.

Zgodnie z art. 6 ordynacji wyborczej do Senatu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej zgłoszenie to musi być poparte podpisami co najmniej 3.000 wyborców.

W związku z powyższym Naczelna Rada Adwokacka zwraca się do wszystkich Koleżanek i Kolegów Adwokatów i Aplikantów Adwokackich o możliwie szybkie uzyskanie jak największej liczby podpisów pozwalających na zgłoszenie wymienionej wyżej kandydatury. Adwokatura powinna być reprezentowana w organach przedstawicielskich dla ochrony praw i wolności obywatelskich, realizacji idei praworządności w państwie prawem stojącym.

Jednocześnie Naczelna Rada Adwokacka apeluje do Koleżanek i Kolegów o udzielenie poparcia wszystkim członkom naszej korporacji-kandydatom do Sejmu i Senatu — niezależnie od gremiów lub organizacji, które ich kandydatury wysuwają.

5.

UCHWAŁA NR 4/IX/89

**Naczelnej Rady Adwokackiej
podjęta w dniu 29 kwietnia 1989 r.**

w sprawie zmiany regulaminu rachunkowości zespołów adwokackich

- I. Na podstawie art. 58 pkt 12 lit. e ustawy z dnia 26 maja 1982 r. -Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124) uchwała się, co następuje:

W załączniku nr 1 do uchwały NRA z dnia 26.X.1985 r. „Regulamin Rachunkowości Zespołów Adwokackich”, wprowadza się następujące zmiany:

1. w § 3 ust. 5 skreśla się wyrazy: „proporcjonalnie do wysokości wpłat na wynagrodzenia poszczególnych członków zespołu”;
2. w § 6 ust. 2:
 - a) skreśla się wyrazy: „Ryczałt, o którym mowa, nie dotyczy wpłat na Fundusz Wzajemnej Pomocy Koleżeńskiej”;
 - b) po zdaniu: „Z ryczałtu może być pokrywany podatek od wynagrodzeń adwokatów” dodaje się wyrazy: „oraz wpłaty

- na Fundusz Wzajemnej Pomocy Koleżeńskiej, które są świadczeniami na rzecz organów samorządu”;
- c) dodaje się zdanie: „Koszty zespołu określone w lit. a—c oraz w lit. f rozliczane są proporcjonalnie do wysokości wpłat na wynagrodzenie poszczególnych członków zespołu, pozostałe zaś koszty zespołu nie pokryte przez ryczałt obciążają w równych częściach wszystkich członków zespołu bez względu na to, w jakim wymiarze pracy są zatrudnieni. W razie niewypracowania przez członka zespołu wynagrodzenia w wysokości pokrywającej koszty zespołu rozliczane w częściach równych, nie pokryte koszty w całości bądź w części wchodzi w koszty ogólne zespołu i obciążają w częściach równych pozostałych członków zespołu”;
3. w § 8 ust. 2 lit. g skreśla się wyrazy: „ale nie więcej niż 200 zł”.
- II. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 maja 1989 r.

6.

UCHWAŁA NR 5/IX/89

Naczelnej Rady Adwokackiej
podjęta w dniu 29 kwietnia 1989 r.

w sprawie stanowiska NRA wobec skierowanego do Ministra Sprawiedliwości wniosku Stowarzyszenia Adwokatów Polskich o wniesienie rewizji nadzwyczajnej od wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20.X.1984 r. sygn. I PA-15/84 uchylającego uchwałę nr 7 Krajowego Zjazdu Adwokatury z dnia 3.X.1983 r.

Po zreferowaniu przez Prezesa NRA treści wniosku Stowarzyszenia Adwokatów Polskich skierowanego do Ministra Sprawiedliwości o wniesienie rewizji nadzwyczajnej w wyżej wymienionej sprawie NRA stwierdza, że popiera intencję i treść merytoryczną tego wniosku.

Redakcja „Palestry” zamieszcza niżej zarówno treść pisma Stowarzyszenia Adwokatów Polskich w tej sprawie z dnia 14.IV.1989 r. jak i treść jego wniosku z dnia 11.IV.1989 r. skierowanego do Ministra Sprawiedliwości o złożenie rewizji nadzwyczajnej.

STOWARZYSZENIE ADWOKATÓW POLSKICH
90-417 Łódź
ul. Piotrkowska nr 63

Łódź dn. 14.IV.1989 r.

Do
Pana Prezesa
Naczelnej Rady Adwokackiej
adw. dra Kazimierza Łojewskiego
00-202 Warszawa
ul. Świętojerska 16

Stowarzyszenie Adwokatów Polskich — organizacja ogólnopolska z siedzibą w Łodzi — uprzejmie zawiadamia, że w dniu 14.IV.1989 r. skierowało do Ministra Sprawiedliwości PRL wniosek o założenie rewizji nadzwyczajnej od wyroku Sądu Najwyższego sygn. I PA 15/84 z dn. 20.X.1984 r., uchylającego uchwałę Nr 7 Krajowego Zjazdu Adwokatury z dn. 3.X.1983 r.

Odpis tego wniosku przesyłamy w załączeniu.

P R E Z E S S.A.P.

adw. Mirosław Olczyk

STOWARZYSZENIE ADWOKATÓW POLSKICH
90-417 Łódź
ul. Piotrkowska nr 63

Łódź, dn. 11.4.1989 r.

Do
Pana Ministra Sprawiedliwości
Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej
00-950 Warszawa
Al. Ujazdowskie Nr 11

Stowarzyszenie Adwokatów Polskich
z siedzibą w Łodzi przy
ul. Piotrkowskiej Nr 63 — 90-417

Wniosek

o złożenie rewizji nadzwyczajnej od wyroku Sądu Najwyższego zapadłego w dn. 20.X.1984 r. w sprawie I PA 15/84, uchylającego uchwałę Krajowego Zjazdu Adwokatury z dn. 3.X.1983 r. oznaczoną Nr 7.

Na podstawie art. 417, § 1 k.p.c. Minister Sprawiedliwości PRL władny jest złożyć rewizję nadzwyczajną, jeżeli orzeczenie rażąco narusza prawo lub interes PRL.

W przypadku orzeczenia Sądu Najwyższego sygn. I PA 15/84 należy dojść do wniosku, że orzeczenie to zarówno w sposób rażąco narusza prawo jak i interes naszego kraju. Wydane zostało ono w innej rzeczywistości politycznej, w której jakkolwiek głos (choćby najbardziej rozważny) niezależnej opinii publicznej traktowany był jako głos wrogi państwu i socjalizmowi. Daje temu dobitny wyraz treść i forma żądania Ministra Sprawiedliwości o uchylenie uchwały Krajowego Zjazdu Adwokatury, a niestety także przedmiotowe rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego i jego uzasadnienie.

1) Zarzut rażącego naruszenia prawa

Wykładnia art. 1 p.o a. — twierdzi Sąd Najwyższy — „nie może pomijać treści art. 3 p.o a., określającego zadania, do jakich powołany jest samorząd adwokacki”. To twierdzenie prowadzi z kolei do wniosku, że przepis art. 1 p.o a. „**nie może więc stanowić samodzielnej podstawy do działalności uchwałodawczej organów adwokatury**”. Równie istotne znaczenie ma ten passus uzasadnienia, w którym Sąd Najwyższy dokonuje wykładni art. 56 pkt 5 p.o a., sprowadzającej się do tezy, że wytyczenie przez Krajowy Zjazd Adwokatury kierunków działania samorządu adwokackiego musi uwzględniać zadania wynikające z art. 3. W rezultacie dochodzi Sąd Najwyższy do wniosku, że **do zakresu działania Zjazdu nie należy zajmowanie się aspektami życia państwowego i politycznego**, a jedynie problematyką zawodową i samorządową ogniskującą się w treści art. 3 p.o a.

Wydaje się, że tego rodzaju pogląd pozostaje w sprzeczności nie tylko z prawidłową wykładnią gramatyczną cytowanych wyżej przepisów, ale także z wykładnią teleologiczną. Art. 1 ust. 1 p.o a., określając „powołanie” adwokatury, precyzuje tym samym zakres jej ustawowych zadań. W tym znaczeniu zachodzi ścisła synchronizacja tego przepisu z redakcją art. 3 ust. 1 p.o a., nakazująca samorządowi adwokackiemu „tworzenie warunków do wykonywania ustawowych zadań adwokatury”.

Ponadto, co ważniejsze, wydaje się być rzeczą niesporną, że art. 1 p.o a. jest ściśle zintegrowany z regułami życia politycznego i społecznego znajdującymi swój wyraz prawny w Konstytucji PRL. Art. 84 ust. 2 Konstytucji upoważnia wszelkie organizacje polityczne i społeczne do brania czynnego udziału w życiu politycznym, społecznym, gospodarczym i kulturalnym kraju i nie ulega wątpliwości, że korporacja adwokacka mogłaby z

tego właśnie przepisu czerpać inspiracje do swych działań określonych w art. 1 ust. 1 p.o a., nawet gdyby tej ostatniej normy w prawie o adwokaturze nie było.

Zawarta w wyroku Sądu Najwyższego teza, że skoro samorząd adwokacki jest „samorządem zawodowym”, to ma on prawo wypowiedzania się tylko w granicach wąsko pojętego profesjonalizmu. jest tyle anachroniczna, co nieprawdziwa. Po pierwsze — każdy samorząd zawodowy jest jednocześnie organizacją społeczną i nie można już dziś tak interpretować Konstytucji, że zezwala ona na działalność publiczną, społeczną tylko tym organizacjom, które za przyzwoleniem rządzących głoszą poglądy „zaakceptowane”.

Po drugie — systemy autorytarne na ogół chętnie korzystają z założenia filozoficzno-prawnego, w myśl którego samorząd zawodowy, jego istnienie i działalność są tylko wynikiem cesji Państwa o ściśle określonych granicach. Systemy demokratyczne — przeciwnie — są zdania, że powstanie, kształt i działalność samorządu jest wynikiem woli i działania społeczeństwa, a zatem władza tego samorządu pochodzi od społeczeństwa, a nie od Państwa, które upoważnione jest tylko do sprawowania określonej przepisami kontroli nad nim.

W obecnie demokratyzującej się rzeczywistości w naszym kraju także rządzący skłonni są akceptować ten drugi punkt widzenia, a w myśl tego poglądu nie może ulegać wątpliwości, że każdy samorząd zawodowy jest jednocześnie organizacją społeczną, której przysługują uprawnienia płynące z art. 84 ust. 2 Konstytucji; w przypadku samorządu adwokackiego — dodatkowo uprawnienia i obowiązki przewidziane w art. 1 ust. 1 p.o a.

W błędnej interpretacji obowiązującego prawa w tym zakresie dopatrujemy się rażącego jego naruszenia.

2) Rażące naruszenie interesu PRL

To, że zawarta w przedmiotowym wyroku wykładnia Sądu Najwyższego sprowadza funkcje i zadania adwokatury do wąsko pojętego działania profesjonalnego, co nie odpowiada ugruntowanym przez tradycję aspiracjom tej grupy zawodowej, pozornie nie stanowi jeszcze naruszenia interesu Państwa. Dopiero wywodzący się z takiego stanowiska fakt uniemożliwienia na przyszłość korzystania przez liczne gremia polityczne i społeczne z doświadczeń i wiedzy adwokatury uwidacznia poważne naruszenie zarówno interesu Państwa jak i społeczeństwa.

*Uchwała Nr 7 Krajowego Zjazdu Adwokatury postulo-
wała porozumienie narodowe, podkreślała demokratycz-
ne aspiracje społeczeństwa i nadrzędny interes Państwa.
Głosiła zatem poglądy, których oczywista słuszność
znajduje dziś poparcie zarówno rządzących jak i rządo-
nych, wyprzedzała o 6 lat to, co dziś jest uznanym
dobrem.*

*Nie trzeba już przekonywać nikogo, że całe dotych-
czasowe zło w rządzeniu Państwem płynęło z ubezwłas-
nowolnienia społeczeństwa, z braku niezależnej opinii
publicznej. Istota i zakres tej opinii nie mogą być spro-
wadzone, jak tó uprzednio praktykowano, do udzielania
przez fachowe gremia odpowiedzi na wąsko sprecyzo-
wane pytania — z tym założeniem, że odpowiedzi te
będą wzięte pod uwagę przez stawiających pytania.
Opinie każdego środowiska zawodowego muszą być nie
tylko swobodnie kształtowane, ale i brane pod uwagę
przez rządzących.*

*Z istoty działania adwokatury, działania polegającego
na stałym badaniu życia społecznego dla właściwego
stosowania, a nawet kształtowania prawa, czerpie ona
ogromny zasób doświadczeń i jest w stanie pozytywnie
oddziaływać na prawidłowe regulowanie stosunków spo-
łecznych w Polsce, w każdej dziedzinie życia regulowa-
nej prawem. Warunkiem jednak tego jest, by miała moż-
liwość swobodnego wypowiedzania się, precyzowania
swoich wniosków i postulatów w uchwałach swoich or-
ganów. Wyrok Sądu Najwyższego pozbawia ją w istocie
tego prawa, które już dziś przysługuje każdej organizacji
społecznej, każdemu stowarzyszeniu i każdemu obywa-
telowi.*

*Z w/w względów wyrok powyższy, jako sprzeczny z
interesem Państwa, winien być uchylony.*

*Za Zarząd
Stowarzyszenia Adwokatów Polskich
PREZES S.A.P.*

adw. Mirosław Olczyk

7.

UCHWAŁA NR 6/IX/89

**Naczelnej Rady Adwokackiej
podjęta w dniu 29 kwietnia 1989 r.**

**w sprawie wykładni pojęcia „kadencyjności” określonej w art. 11
prawa o adwokaturze**

Po rozważeniu — w związku ze zbliżającymi się zgromadzeniami izb adwokackich — istoty pojęcia kadencyjności organów adwokatury, organów izb adwokackich i zespołów adwokackich NRA stwierdza, że prawidłowa wykładnia art. 11 p.o a. nakazuje przyjąć, iż przez określenie „kadencja” należy rozumieć całą kadencję trwającą trzy lata zgodnie z treścią art. 11 pkt 2 p.o a.

C. UCHWAŁY PREZYDIUM NRA

**UCHWAŁA
Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 8 marca 1989 r.**

**w sprawie Regulaminu przyznawania stypendiów naukowych
Naczelnej Rady Adwokackiej**

§ 1

W celu zachęcenia środowiska adwokackiego do rozwijania i prowadzenia badań naukowych przyznaje się corocznie dwa stypendia naukowe dla adwokatów i aplikantów adwokackich, przygotowujących rozprawy doktorskie.

§ 2

O przyznanie stypendium mogą się ubiegać adwokaci i aplikanci adwokaccy, przygotowujący rozprawy doktorskie z dziedziny nauk prawnych.

§ 3

Stypendium jest przyznawane na okres roku z możliwością jednorazowego przedłużenia na rok następny.

§ 4

Stypendium wynosi 240.000 zł i może być wypłacone w ratach kwartalnych lub jednorazowo.

§ 5

Warunkiem przyznania stypendium jest otwarcie przewodu doktorskiego na jednym z polskich uniwersytetów na wydziale prawa.

§ 6

Do wniosku o przyznanie stypendium kandydat powinien załączyć:

- a) odpis uchwały rady wydziału lub instytutu o otwarciu przewodu doktorskiego,
- b) opinię promotora o kwalifikacjach kandydata, o znaczeniu wybranego przezeń tematu i o perspektywach ukończenia przewodu doktorskiego.

§ 7

Wnioski kandydatów wraz z załącznikami, adresowane do Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, należy składać w sekretariacie Ośrodka Badawczego Adwokatury w Warszawie (Al. Ujazdowskie 49) najpóźniej do dnia 31 października każdego roku.

§ 8

Wstępnej oceny złożonych wniosków dokona powołana przez Radę Naukową Ośrodka Badawczego Adwokatury Komisja Kwalifikacyjna w składzie trzech adwokatów.

§ 9

Komisja Kwalifikacyjna ustali listę czterech kandydatów i przedstawi ją Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej w celu przyznania dwu stypendiów.

§ 10

Komisja Kwalifikacyjna zakończy swe prace do dnia 31 grudnia każdego roku.

§ 11

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej rozpatrzy — najpóźniej do dnia 31 stycznia każdego roku — listę kandydatów przedstawioną przez Komisję Kwalifikacyjną i podejmie uchwałę o przyznaniu dwu stypendiów.

§ 12

O przyznaniu stypendium Prezydium NRA zawiadomi niezwłocznie stypendystów i spowoduje wypłacenie im kwoty stypendium, poczynając od dnia 1 marca każdego roku.

§ 13

Stypendyści, którzy będą chcieli przedłużyć stypendium najwyżej o jeden kolejny rok, powinni złożyć odpowiednie wnioski wraz z opinią promotorów w terminie i miejscu ustalonym w § 7 niniejszego regulaminu. Rozpatrzenie tych wniosków odbywa się w trybie ustalonym w §§ 8—12 niniejszego regulaminu.

§ 14

Uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

Z PRAC OŚRODKA BADAWCZEGO ADWOKATURY

1.

Narada adwokatów-historyków

W dniu 7 kwietnia 1989 r. w Ośrodku Badawczym Adwokatury odbyło się posiedzenie adwokatów — współpracowników Wydziału Historii Adwokatury, poświęcone ocenie dotychczasowych prac Wydziału i planom na przyszłość.

W posiedzeniu wzięli udział: prezes Rady Naukowej Ośrodka adw. Witold Bayer, dyrektor Ośrodka adw. dr Wiesław Łukawski, kustosz Muzeum Adwokatury oraz adwokaci: dr Zdzisław Krzemiński, Karol Pędowski, Ferdynand Rymarz i Alicja Braniewicz-Konwisarzowa.